

Confederar-se amb Espanya?

MARCEL FITÉ

L'avi llegia el diari, assegut tranquil·lament en un banc, un matí de núvols fugissers i sol intermitent de la primavera de maig.

—Bon dia, senyor Vallmitjana! —el saludà una jove d'ulls grossos i mirada clara que passava per allà, probablement una veïna del carrer.

—Bon dia, Clàudia! Has llegit *La Vanguardia*? —contestà l'avi, mostrant-li el diari que llegia.

—No, però sé de què parla.

—Ah, sí?

—Sí. Es refereix a l'enquesta, oi? A aquesta enquesta que diu que Convergència i Esquerra ja no sumen majoria absoluta...

—Com ho saps?

—La ràdio i la televisió s'encarreguen prou d'ampliar la notícia. En aquest país tothom diu que no s'ha de fer cas de les enquestes, però quan en surt una que qüestiona el sobiranisme surten altaveus pertot arreu.

—És normal. La independència és una quimera que no sabem on ens duria...

—Continua aferrat al seu somni federalista?

El senyor Vallmitjana és un federalista convençut.

—Tota la meua vida he predicat el federalisme. Al partit on militava, a l'associació de veïns, a l'institut on feia classe...

—Això està molt bé. Però ara lluitar pel federalisme no t'è cap sentit. Això sí que és una quimera.

—Per quin motiu? Perquè «allà» no hi ha federalistes? Això és un tòpic que encara no s'ha demostrat. No tothom és del PP, a Espanya!

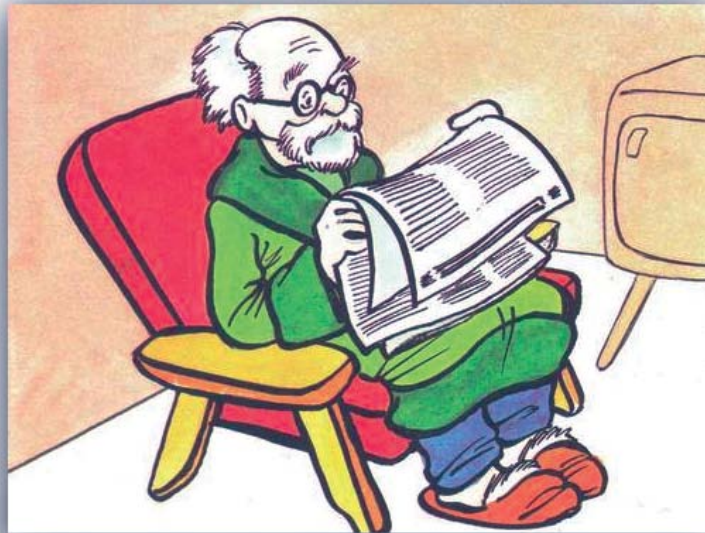
—No és tan sols per això. Federar-se és com casar-se: cal ser lliure per a fer-ho.

—¿Federar-se és com casar-se, dius? —se sorprèn el senyor Vallmitjana.

—Sí. Vostè no es pot casar si ja està casat. Primer s'hauria de separar. Després podria tornar-se a casar. Fins i tot amb la seva antiga parella. No crec, però, que ningú es torni a casar amb la seva anterior parella si aquesta és un maltractador.

—Tu sempre tan radical.

—Radical?

—Sí. No et diré que, en el passat, no hi hagi hagut moments d'un cert dramatisme en relacions de Catalunya amb Espanya, però des del retorn de la democràcia, tot i els problemes que ara ens posa el PP, la situació ha canviat força.

—No em faci riure, senyor Vallmitjana. Ha canviat en les formes. Però no pas en el fons.

—Bé. Doncs ja és molt.

—No s'ho cregui. Emparats en les seves lleis i en el fet que Espanya ara és un estat poc o molt «democràtic», continuen minant els nostres fonaments nacionals, potser amb més eficàcia que en èpoques passades.

—Em sembla que exageres.

—Vol dir? Li semblen poc els atacs contra la immersió lingüística o contra la llengua al País Valencià i a les Illes? Li sembla poc el dèficit fiscal que pateixen aquests dos territoris i el Principat? ¿I la desconexió de TV3, Catalunya Ràdio (i fins i tot del Canal 9) al País Valencià? I les sancions contra Acció Cultural? ¿I el dictamen del Tribunal Constitucional contra l'Estatut català, aprovat al Parlament i al «Congreso»? ¿I la negativa a permetre que tinguem seleccions esportives, contràriament al que passa a la Gran Bretanya, que no és ni tan sols federalista? I les inversions en infraestructures de l'Estat a Catalunya? I...?

Quan la Clàudia ha acabat el seu memorial, el senyor Vallmitjana se l'ha mirada desconcertat. No ha dit res. Ha tancat *La Vanguardia*, se l'ha posada sota l'aixella i ha començat a caminar, capficat.

—Necessito estirar les cames —ha deixat anar, finalment. ♦

